

„Kirkossa on valo”

sanoi esikoinen kirkkaalla lapsenäänellään, mutta perhe ei siihen sen enempää huomiota kiinnittänyt, sillä esikoinen näkee yleensä niin paljon, ettei siihen aikuinen aina kerkiä.

Mutta sitten satui itse nostamaan katseeni tästä kirjoituskoosteesta ja vilkaisemaan ulos hämärtyvään talvi-iltaan. Mitä maks!? Kuu-kuu-ko se, ka, älähän nyt, pettävätkö silmäni Tirkistin ja tiirailin, jotta mitenkä se nyt kuu tuola tava'la, johan nyt kummasti, ihan sucraan paistaa kirkontornin kellotauluun, heijastuu siihen niin, että vallan ajan näyttäjä näkyvät. Eihän oo mokomaa näkynyt!

Vähitellen alkoi kuitenkin jonkinlainen kuunvalo levitä jo vuodenlopun rauhaan rauenneisiin aivoihini ja totesin kuin totesinkin yllätyksekseni, että Oulun tuomiokirkon tornikellon kellotauhu oli valaistu selvällä sähkövalolla. Vain kunnan oululaiset hoksaavat, mitä se merkitsee ajantiedon suhteen pimeydessä vaeltaneille Merikosken ranamien asukkaille. Hyvät ystävät, muistattekokaan enää, milloin tuo tornikello viimeksi oli valaistu? Minä luulen, että se tapahtui viimeksi siihen aikaan, kun inmissydämiä ensimmäisen kerran järkytti verokahvin ”huima hinta” ja mahdollisuus sokerin loppumisesta yleisestä kaupasta. Sitten valot tornikellossa sammutettiin viranomaisen toimesta kansanterveydellisistä syistä, kunnes ne talvisodan rytköksä lakkasivat toimimasta.

Muistan kuinka välirauhan aikana kerrankin tuhlasin palstan petitväläkettä tässä lehdessä siinä hurskaassa uskossa, että sähkölaitos ja korkea kirkkoraati hätkähtäisivät, mutta kattia kanssa! Mutta nyt, kun asia jo oli unohnut, nyt leimahtivat sitten yhtäkkiä kirkkaat valot kellovanhuksen tauluun, niin että kaupunkilainen illan ja yön hämäryyksissä ja pimeyksissä taivallellessaan ei voi syyttää sitä, ettei nähnyt kelloa, sillä kyllä meidän tornikellomme melko laajalle näkyy.

Juhani Aho on joskus sanonut kaunopuheisesti, että terve tuloa talvinen pimeä. Minä lainaan toista hänen lausettaan, joka mielestäni sopii tähän: Sammuta sinä, minä sytytän.

Niin syttyivät nekin valot uudeksi vuodeksi juuri ja tuijotamme niihin kuin hyvän ajan ilmiöihin ainakin, valoisin, kirkkain toivein. Totean vain, että pikkupadoillakin on korvat elikkä tässä tapauksessa silmät. Kirkossa on valo, näkkee kellon, sanoi tosiaan pienokainen. Niinpä näkkee, kiitos vain! Niin mukavasti sydänalaa hytkäyttää, kun illan hämäristä siltä suunnalta, missä vain kirkontornin profiili eroittautuu iltataivasta vasten, nyt loistaa kirkas kuu, josta voi lukea ajantiedon. Se on nyt 4,30, vanhaa lukua.